

7. LUKU

”HIEHON TUHKA, VIHMOITTUNA SAASTAISTEN PÄÄLLE”

Hebr. 9:13

Tämä uhri ei kuulunut sovintopäivän uhreihin — Eikä se kuulunut sitä seuraaviinkaan uhreihin kansan edestä — Luokka, joka esikuvattiin tämän uhrin kautta — Apostoli Paavali on se alipappi, joka todistaa ja vakuuttaa vastakuvasta — Tuhkan vihmominen kansan puhdistamiseksi tapahtuu tuhatvuotiskautena — Miten puhdistus toimeenpannaan

SE OSA Israelin seremonialakia, joka on kirjoitettu 4 Moos. 19, määräsi, että oli teurastettava punainen hieho (lehmä), joka oli virheetön eikä vielä koskaan ikeen alaisena ollut. Tämä ei ollut sovituspäivän uhreja, eikä myöskään mikään niistä uhreista, joita toimitettiin sovituspäivän jälkeen kansan edestä. Tämä ei oikeastaan ollutkaan mikään uhri, sillä siitä ei uhrattu mitään Herran alttarilla tai tullut pappien syötäväksi. Lehmä kyllä uhrattiin, mutta ei samassa merkityksessä eikä samalla paikalla kuin toiset uhrat, jotka uhrattiin esikartanolla. Kukaan papeista ei edes teurastanut sitä ja sen verta ei kannettu pyhään eikä kaikkein pyhimpään. Tämä punainen hieho vietiin Israelin leirin ulkopuolelle ja teurastettiin siellä sekä poltettiin tuhkaksi — lihat, rasva, nahka, veri jne. — paitsi pientä osaa verestä, jonka pappi otti, ja josta hän pirskotti seitsemän kertaa tabernaakkelin etupuolta kohden. Hiehon tuhkaa ei kannettu pyhään, vaan se jätettiin leirin ulkopuolelle kasaan koottuna, nähtävästi kenen hyvänsä käytettäväksi, joka sitä tarvitsi. Lain määräyksen mukaan sekoitettiin osa tuhkasta veteen astiassa, ja tähän sekoitukseen kastetulla isoppitukolla oli vihmottava henkilö, vaatteet, telta tai mikä esine hyvänsä, joka lain mukaan oli saastainen, jotta se puhdistuisi.

Sen valossa, mitä jo olemme nähneet sovituspäivän uhreista, jotka esikuvasivat evankeliumikauden parempia uhreja, kuninkaallisen papiston, Kristuksen, pään ja ruumiin toimittamia, näemme, että tämä hieho ei missään suhteessa kuulunut näihin uhreihin, eikä se nähtävästi esikuvannut mitään uhria nykyisenä aikana. Samoin eroaa se kaikista niistä uhreista, joita Israelin kansan puolesta vastaanotettiin sovituspäivän jälkeen, ja jotka, kuten äsken on näytetty, merkitsivät heidän synnin suruansa ja katumustansa tuhatvuotiskautena sekä heidän täyttä vihkiytymistään Herralle. Hiehon polttaminen ei ole missään yhteydessä minkään näiden uhrien kanssa, joita kaikkia papit toimittivat esikartanolla. Meidän täytyy siis etsiä toiselta taholta vastakuvaa punaiselle hieholle; sillä jos se olisi jossakin tarkoituksessa edustanut pappeja, olisi joku heistä ehdottomasti teurastanut sen, jotta tämä asia olisi tullut siten todistetuksi.

Mitä sitten merkitsi punaisen hiehon uhraaminen? — Mitä luokkaa tai keitä henkilöitä se esikuvasi, kärsineenä ”leirin” ulkopuolella, ja missä tarkoituksessa saattaa sen kärsimisellä olla mitään tekemistä Jumalan kansan puhdistamisen kanssa — nekin siihen luetuina, jotka tuhatvuotiskautena tulevat hänen kansakseen?

Me vastaamme, että eräs luokka Jumalan kansaa, joka ei kuulu ”kuninkaalliseen papistoon”, kärsi vanhurskauden tähden ”leirin” ulkopuolella. Lyhyen kuvauksen heistä ja heidän kovista, kuumista kokemuksistaan, joita he ovat saaneet kestää, on apostoli

antanut meille Hebr. 11. luvussa. Näistä hän sanoo, lueteltuansa monen uskontöitä: ”Ja mitä siitä vielä sanoisin? Sillä minulta loppuisi aika, jos kertoisin Gideonista, Barakista, Simsonista, Jeftasta, Daavidista, Samuelista ja profeetoista, jotka uskon kautta kukistivat valtakunnat, pitivät vanhurskautta voimassa, saivat kokea lupauksien toteutumista, tukkivat jalopeurain kidat, sammuttivat tulen voiman, pääsivät miekan teriä pakoon, voimistuivat heikkoudessaan, saivat voimaa sodassa, ajoivat pakosalle muukalaisten sotajoukot. On ollut vaimoja, jotka ylösnousemuksen kautta ovat saaneet kuolleen takaisin. Toiset ovat antaneet kiduttaa itseään eivätkä ole ottaneet vastaan vapautusta, jotta saisivat paremman ylösnousemuksen. Toiset taas ovat saaneet kokea pilkkaa ja ruoskimista, vieläpä kahleita ja vankeuttakin; niitä on kivitetty, rääkätty, rikkisahattu, miekalla surmattu, toiset ovat kulkeneet lampaan ja vuohen nahoissa, puutteenalaisina, ahdistettuina, pahoinpideltyinä, joita pitämään maailma ei ollut tarpeeksi hyvä.” — Hebr. 11:32-38

Tässä on meillä luokka, joka sopii vastakuvaksi punaiselle hieholle — ihmisiä, jotka uhrasivat elämänsä ”leirin” ulkopuolella, kaikin puolin kunnioitettava luokka, mutta ei kumminkaan mikään pappisluokka. Tällä luokalla, joka ei ole mikään osa ylimmäisen papin ruumista, ei voinut olla mitään osallisuutta sovituspäivän syntiuhrista, eikä myöskään sille voitu myöntää pääsyä henkitilaan, jota esikuvattiin ”pyhällä” ja ”kaikkein pyhimmällä”. Mahtanee muutamille näyttää kummalliselta, että me sellaisella varmuudella väitämme, etteivät nämä vanhanajan arvokkaat olleet kuninkaallisen papiston jäseniä, samalla kun me yhtä suurella varmuudella sanomme, etteivät uskollisimmatkaan sen aikakauden Jumalan palvelijat ole kuninkaallisen papiston jäseniä. Meidän varmuutemme tässä asiassa riippuu varmuudesta Jumalan sanassa, joka juuri tämän kertomuksen yhteydessä näiden patriarkkain uskollisuudesta sanoo seuraavilla sanoilla: ”Ja vaikka nämä kaikki uskon kautta olivat saaneet hyvän todistuksen, eivät he kuitenkaan saavuttaneet sitä, mitä oli luvattu [saaneet parhainta siunausta], koska Jumala oli meitä varten varannut jotakin parempaa, jotteivät he ilman meitä pääsisi täydellisyyteen.” — Hebr. 11:39,40

Meille ei pitäisi olla vaikeaa huomata, että vaikka on voinut olla vastakuvallisia leviitoja, (vanhurskautettuja uskon kautta tulevaan sovitukseen) jo ennen kuin Herramme Jeesus tuli maailmaan, niin ei kuitenkaan voinut olla vastakuvallisia pappeja, sillä hän oli pää eli ylimmäinen pappi, hän oli kaikessa ensimmäinen, ja hän toimitti sovituksen ”ruumiinsa” ja ”huoneensa” vajavaisuuksista, ennen kuin kukaan saattoi tulla hänen veljekseen ja kuninkaallisen papiston jäseneksi. Jeesus selitti hyvin selvästi tämän asian, ja osoitti lyhyesti erotuksen niiden uskollisten välillä, jotka elivät ennen häntä, ja niiden uskollisten välillä, jotka tulisivat seuraamaan hänen jälkeensä, vaeltaen hänen askeleissaan ja tullen hänen kanssaperillisekseen. Johannes kastajasta hän sanoi: ”Totisesti sanon teille, ei ole vaimosta syntyneiden joukosta noussut suurempaa kuin Johannes Kastaja, mutta pienin taivaan valtakunnassa on kuitenkin häntä suurempi. (Matt. 11:11) Johannes Kastaja kuului siihen luokkaan, jota punainen hieho esikuvasi, joka kärsi ”leirin” ulkopuolella aina kuolemaan asti, mutta hänellä ei ollut minkäänlaista tekemistä parempien uhrien kanssa, joita sovituspäivänä kuninkaallinen papisto toimittaa, joiden lihavuus ja elämää synnyttävät ruumiinosat uhrataan Jumalan alttarilla ”esikartanolla”, ja joiden veri

kannetaan ”kaikkein pyhimpään” – uudet luomukset Kristuksessa Jeesuksessa, hänen ruumiinsa jäsenet, seurakunta, ne, joiden tulee periä kaikki hänen kanssaan.

Mutta vaikka nämä vanhanajan arvokkaat eivät missään suhteessa ole osia syntiuhrista, ovat he kuitenkin yhdistetyt synnin puhdistukseen. Heidän tuhkansa (tieto ja muisto heidän uskollisuudestaan kuolemaan asti), sekoitettuna totuuden vedellä ja soveliaaksi tehtynä puhdistavan isopin kautta, on arvokas, sillä se puhdistaa ja pyhittää kaikki, jotka haluavat tulla täyteen sopusointuun Jumalan kanssa, ja ”vihmottuna saastaisten päälle”, pyhittää se heidät lihan puhtauteen. Nämä uskollisuuden opetukset menneisyydestä eivät itsessään olisi mistään arvosta meille, vaan ainoastaan sovituspäivän syntiuhrin kautta ja sen yhteydessä, johon apostoli tämän ohessa viittaa sanoilla: ”härkän ja kauristen veri.” Muisto näiden vanhanajan arvokkaiden uskollisuudesta, ja ne opetukset, jotka siitä virtaavat (esikuvattuna punaisen hiehon tuhkassa,) ovat, ei ainoastaan meille, jotka nyt elämme, pyhittävänä voimana, vaan ovat ne tuhatvuotiskautena paljon suuremmassa merkityksessä sovellettavia ja tulevat siunaukseksi ihmisluvulle. Sillä, niin kuin toisessa paikassa olemme nähneet, on Jumala järjestänyt niin, että nämä vanhanajan arvokkaat, joista suurin on pienempi kunnia kuin valtakunnan pienin, saavat kuitenkin korkeasti kunnioitetun ja huomattavan aseman tässä Jumalan valtakunnassa – he tulevat olemaan sen asiamiehiä ja edustajia. He tulevat ”koko maailman ruhtinaiksi”, valtakunnan tuomiopäätösten toimeenpanijoiksi ja sen välikappaleiksi siunatakseen ”kaikki maan sukukunnat”. Tuon kerätyn hiehon tuhka ja sen säilyttäminen vastaista tarvetta varten, merkitsi noiden vanhanajan arvokkaiden uskollisuutta, esikuvatena niin muodoin arvokkaita opetuksia ja kokemuksia, uskoa, kuuliaisuutta, uskallusta jne. jotka, kun niitä julistetaan ihmisille, jotka etsivät puhdistusta tulevana aikakautena, pyhittävät ja puhdistavat heitä. Tämä ei kuitenkaan tapahdu ilman sovituspäivän uhreja, vaan niiden yhteydessä ja niiden perusteella. – Ps. 45:17

Lehmän polttamisen todistajana oli pappi, joka otti setripuuta, isoppioksan ja helakanpunaista lankaa ja heitti ne keskelle tulta, jossa lehmä paloi. Isoppi esikuvasi puhdistusta, aina viheriöitsevä setripuu merkitsi iankaikkista elämää ja punainen lanka merkitsi Kristuksen verta. Se, että nämä kolme esinettä heitettiin keskelle tulta näyttää merkitsevän, että noiden vanhanajan arvokkaiden, jotka kivitettiin, rikkisahattiin jne., ja joita pitämään maailma ei ollut kyllin hyvä, sen häpeän tähden, joka koottiin heidän ylitsensä, heidän sallittiin saada kalliin veren ansio – puhdistus totuuden kautta ja iankaikkisen elämän lahja – itselleen luetuksi uskon kautta, ja että he kuolemansa jälkeen tunnustettaisiin puhdistetuiksi, vanhurskautetuiksi ja otollisiksi. Alipappi (ei Aaron, joka esikuvasi Herraa Jeesusta), joka näki ja hyväksyi hiehon polttamisen, ja joka otti sen verta ja vihmoi sitä tabernaakkelin oveen päin, näyttää hyvin vastakuvaavan apostoli Paavalia, suurta alipappia, joka Jumalan avulla – Eleasar (Aaronin vanhimman pojan nimi) merkitsee: ”Jumalan auttama” – ei ole ainoastaan tehnyt meille ymmärrettäväksi sovituspäivän uhrin merkitystä, vaan antanut meille myös viittauksen (Hebr. 11), joka auttaa meitä näkemään, että punaisen hiehon uhraamista edustavat vanhanajan arvokkaat. Ja siten vihmoi hän veren tabernaakkelia kohden näyttäen, että heidän elämänsä oli täydellisesti yhtäpitävä sen tilan kanssa, jota tabernaakkeli esikuvasi, vaikkei heillä ollutkaan etua

saada tulla suuren ylimmäisen papin ruumiin, kuninkaallisen papiston, jäseniksi; sillä he eivät eläneet tämän korkean kutsun aikana.

Siinä, ettei tämä punainen hieho koskaan ollut kantanut iestä, se edusti erästä vanhurskautettujen ihmisten luokkaa, jotka ovat vapautetut lakiliitosta. Vaikka useimmat näistä vanhanajan arvokkaista syntyivät lakiliiton aikana ja sen vuoksi olivat laillisesti alistetut sen ehtojen ja kirousten alaisiksi lihan epätäydellisyyden tähden, näemme kuitenkin, että Jumala vanhurskautti heidät uskon kautta, uskovaisen Aabrahamin lapsina. Tämän apostoli varmistaa ja vahvistaa täydellisesti, kun hän sanoo, että ”kaikki nämä ovat uskon kautta saaneet hyvän todistuksen” – päätöksen: ”hyvin tehty”! todistuksen Jumalan suosiosta, ja että hän on heille valmistanut lupauksensa mukaisia siunauksia, vaikkei näitä siunauksia sinä aikana saatettu heille antaa, vaan heidän täytyi odottaa niitä, saadaksensa ne myöhemmin Aabrahamin siemenen, Kristuksen, kautta. Se seikka, että tämän uhrin tuli olla lehmä eikä härkä, oli omiansa erottamaan sen siitä suuresta uhrista sovituspäivänä, joka saattoi olla ainoastaan härkä. Se, että lehmän piti olla punainen, näyttää opettavan, että nämä vanhanajan arvokkaat eivät olleet synnittämiä ja sen vuoksi Jumalan hyväksymiä, ennen kuin sovituspäivän uhrin oli toimitettu; vaan että he olivat ”syntisiä niinkuin muutkin.” Heidän puhdistuksensa ja vanhurskauttamisensa uskon kautta merkittiin toisella tavalla, niin kuin ylempänä olemme esittäneet.

Se puhdistus, jota varten tämän punaisen lehmän tuhka oli määrätty, oli erityistä laatua. Se oli nimittäin erityisesti sellaisia varten, jotka tulivat kosketukseen kuoleman kanssa. Tämä näyttää merkitsevän, että hiehon tuhkan ei ollut tarkoitus ottaa pois yksityisen rangaistuksen alaisuutta. Ei, hänen siveellinen velkansa saattoi tulla poistetuksi ainoastaan sovituspäivän uhrin kautta. Niiden puhdistaminen, jotka olivat kosketelleet jotakin kuollutta ja sen kautta saastuttaneet itsensä, näyttää opettavan, että tämä vanhanajan arvokkaiden kokemusten kautta vaikuttava puhdistus tulee erityisesti sovitettavaksi ihmisiin tuhatvuotiskautena, kun he alkavat pyrkiä vapaiksi aadamlaisen kuoleman kaikesta saastaisuudesta ja yrittävät päästä inhimilliseen täydellisyyteen. Kaikki virheet ja vajavaisuudet, jotka johtuvat langenneesta tilasta, ovat yhtä monta kosketuskohtaa kuoleman kanssa; ja kaikkien näiden puhdistamiseksi pitää punaisen hiehon tuhkaa käytettävän — puhdistamaan kaikkia, jotka tahtovat kuulua Jumalan kansaan. Niin kuin tämän punaisen hiehon tuhkaa säilytettiin puhtaassa paikassa, niin pitää myös hedelmien näiden vanhanajan arvokkaiden tuskallisista kokemuksista olla siunausvarastona, opetuksena ja apuna, jonka kautta he, kun heidät on tehty aliruhtinaiksi valtakunnassa, myötävaikuttavat ennalleenasettamistyössä. Jokaisen anteeksi saaneen syntisen, joka halajaa tulla täydellisesti puhdistetuksi, on, ei ainoastaan pestävä itsensä vedessä (totuudessa), vaan täytyy hänen myös omistaa itselleen näiden ”ruhtinaiden” antamat uskon ja kuuliaisuuden opetukset, joita tämä luokka on oppinut kokemuksen kautta; nämä opit esikuvattiin hiehon vihmotun tuhkan kautta. — 2 Moos. 12:22; 3 Moos. 14:4,49; Ps. 51:9; Hebr. 9:19